“ဝိညာဉ်ခေါ်သောရွာ”

ကြို့ပင်ရွာလေးသည် ရွှေဘိုခရိုင်နယ်အတွင်း တည်ရှိနေသော ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးလှသည့်အတွက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအနေနှင့် သွားလာရတာ ခက်ခဲလွန်း လှသည်။ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းမရှိ စာသင်ကျောင်းမရှိတော့ ရွာရှိလူမှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဆိုတာ ဗလာနတ္ထိ။

ဒီလိုရွာငယ်လေးမှာမှ ခုတလော လူအများဟာ တစုံတခု ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုသိနေသလို စိုးတထိတ်ထိတ် ရှိနေကြသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကလည်း ရွာမှာသေဆုံးသွားသော ဘဦး၏ဇနီး ကိုယ်ဝန်သည် အေးပုံနှင့် တနည်းတဖုံ ပက်သက်နေသည် ဆိုတာကို ယုံကြည်နေကြပေပြီ။

မယုံကြည်၍လည်း မရပေ သူ့တို့ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေက စကားဝိုင်းမှာစပ်မိလို့ ပြန်ပြော ဖြစ်ကြရင်တောင် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလောက်အောင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

အခုလည်းအချိန်အားဖြင့် နေဝင်သွားလို့ ညနေ ၆ နာရီခန့်ပင် ရှိပေတော့မည်။ ဒီလိုအချိန်က မြို့ပေါ်မှာတော့ အစည်ကားဆုံး အချိန်လို့ဆိုပေမဲ့ တောရွာတွေမှာတော့ လူသွားလူလာပြတ်ပြီး အမှောင်ရိပ်တို့ ကြီးစိုးနေသည့်အချိန်လို့ပင် ပြောရပေမည်။

ဒီချိန်မျိုးမှာမှ လူနှစ်ဦးက ရွာပြင်ရှိ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ရွာဝင်လမ်းမပေါ်ရောက်ရန် ခပ်သုတ်သုတ် ခြေလှမ်းများနှင့် လက်နှိပ်မီးလေးများ အလင်းရောင်ကို အသုံးပြု၍ လှမ်းလာနေကြသည်။

"ဟဲ့ကောင် သာရင်မြန်မြန်လာပါဟ ''

"ကျုပ်လည်း လျှောက်နေတာပဲ ဘလေးရာ ခြေထောက်တွေက ညောင်းပြီး လှမ်းတောင်မလှမ်းချင်တော့ဘူး''

"ငါလူကြီးတောင် လျှောက်နိုင်သေးတာ မင်းက လူငယ်ဖြစ်ပြီး တယ်နုသကိုး မြန်မြန်လျှောက် ဒီလယ်ကွင်းတွေကျော်မှ ရွာပြင်သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ပြန်ရမှာ''

သာရင်လည်းနဂိုထဲကကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘလေး ပြောစကားကြောင့် ဆံပင်မွေးများပင်ထောင်မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

"အဲ့ဒါကြောင့် ဘလေးကိုပြောတယ် မနက်ကျမှ စောစောထပြီး ဒီအကြွေးသွားတောင်းလည်းရတာကို အချိန်မရှိမှ ရွာကထွက်လာတော့ ခုပြန်တော့မိုးချုပ်တာပေါ့''

"ဟ.ဟိုဖက်ရွာက ဖိုးသာအောင်က မနက်အစောကို မြို့တက်မှာလေ ဒါကြောင့်သွားရတာပေါ့''

သူတို့နှစ်ဦးစကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ ရွာပြင်သင်္ချိုင်းအစပ်ကို ရောက်လာကြသည်။ သာရင်ကမျက်လုံးကို

စုံမှိတ်၍ ဘလေး၏ လက်မောင်းတဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ လျှောက်လာသည်။ မျက်လုံးမှိတ်၍ လမ်းလျှောက်နေသောကြောင့် ဘလေးရဲ့ဖိနပ်ကို တက်နင်းမိတော့ ပြတ်သွားသေးသည်။

"အာ ဟဲ့ကောင် ငါ့ဖိနပ်ကိုဘာလို့တက်နင်းလဲ? "

"ကျုပ် ကျုပ် ကြောက် ကြောက်လို့"

"ဒီကောင်နဲ့တော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး လျှောက်မှတော့ ဘယ်လိုခရီးတွင်မလဲ လာ မြန်မြန်လျှောက်"

ထိုစဉ်... "အူ.ဝူး ဝူး ဝု ဝု အု အူးးးးးးး"

"ဘ ဘ ဘလေး ခွေး..ခွေးအူသံကြီးကြားလား ကျုပ် ကျုပ် ကြောက် ကြောက် ကြောက်လာပြီဗျာ လာပါ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရအောင်"

"ဟာ မင်း မင်းကလည်းကွာ ရွာနားပဲရောက်ခါနီးပြီ လာပါ"

"ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်"

နောက်နားဆီမှ ခြေသံကြားလိုက်ရပြီး မီးနေသည် နန္ဒင်းမှိုင်းနံ့က ဘလေးနှင့် သာရင်တို့၏နှာခေါင်းတွင်းကို ထောင်းကနဲ့ တိုးဝင်လာသည်ကြောင့် နောက်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မိန်းမတယောက်က မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဆံပင်ဖားလျားချကာ သူတို့နှစ်ဦးအနီးကို လျှောက်လာလေသည်။

အနီးရောက်ကာမှ ကြည့်လိုက်ကြသည့်အခါ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ရွာမှမီးမဖွားနိုင်ပဲ သေဆုံးသွားသော ကိုယ်ဝန်သည် အေးပုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသောအခါ သာရင်နှင့် ဘအေးတို့လည်း ပုဆိုးများပင်ကျွတ်ကျသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ ရွာဆီကို ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးကြလေတော့သည်။

လမ်းတလျှောက်သူတို့၏နောက်မှ ရီသံကြီးသည် တောက်လျှောက် လိုက်လာပြီး ရွာဦးကျောင်းအတွင်းဝင်ပြေးမှသာ ကြောက်မက်ဖွယ် ရီသံကြီးနှင့် အေးပုံ၏ ဝိညဉ်လည်းရုတ်ကနဲ ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ကို ကယ်ပါအုံးဘုရား''

"ဟဲ့ ကပ္ပိယကြီး ကျောင်းအောက်က ဘယ်သူတွေလည်း သွားကြည့်စမ်း''

"တင်ပါ့ ''

ကပ္ပိယကြီးလည်း ဆရာတော်မိန့်သောကြောင့် ရေနံဆီမီးအိမ်လေး ဆွဲ၍ ကျောင်းအောက် ဆင်းကြည့်သောအခါ ဘလေးနှင့် သာရင်တို့ကို တကိုယ်လုံးတုန်ယင်လျက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"ဟဲ့ သာရင်နဲ့ ဘလေးပါလား ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ?'' ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးလဲ ချွေးတွေက ရွှဲလို့ပါလား''

"ကပ္ပိယကြီး ကျုပ်တို့ကျောင်းပေါ်ရောက်မှ ပြောပြမယ်''

"ကဲ ဒါဖြင့် လာ လာ''

ကျောင်းပေါ်ကိုရောက်သည့်အခါ ဘလေးနှင့် သာရင်တို့သည် အလွန်ကြောက်လန့်၍ တကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည့်အတွက် ဆရာတော်က ဘုရားခန်းမှ ပရိတ်ရေကို တိုက်လိုက်မှ ကြောက်စိတ်များ ပြေပျောက်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ကြုံခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကိုဆရာတော်အားလျှောက်လိုက်ကြလေသည်။

"အဲ့ဒါပါပဲဘုရား တပည့်တော်တို့မှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဆရာတော့် ကျောင်းထဲဝင်ပြေးမှ ဆက်မလိုက်လာ တော့တာ ဘုရား''

"ဟဲ့ သာရင်တို့ရယ် နင်တို့ဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား?''

"မှန်ပါ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ဘုရားကို မလိမ်ဝံ့ပါဘူး ဘုရား''

ဆရာတော်လည်း သူတို့ကိုကြည့်တော့ ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် အလွန်ကြောက်လန့်နေသည်ကို တွေ့တော့ နှုတ်မှတလုံးချင်း မိန့်လိုက်လေတော့သည်။

"အင်း ဒီတိုင်းသာ မှန်ရင်တော့ ဒကာမကြီး အေးပုံ တယောက် မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေပြီထင်တယ် ကဲ ကဲ

ဒကာတို့လည်း အခုတော့ အိမ်မပြန်ကြနဲ့တော့ ဒီညတော့ ကျောင်းမှာပဲအိပ်လိုက်ကြ ဟုတ်ပြီလား''

"တင်ပါ့ဘုရား''

ဆရာတော်လည်း မိန့်မှာပြီးတာနှင့် တရားမှတ်၍ ကျောင်းပေါ်၌ စင်္ကြံကြွနေလေတော့သည်။

***

မနက်ခင်းရောက်တော့ ကြို့ပင်တရွာလုံး ဘလေးတို့ကြုံခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ဟိုနားတစု သည်နားတစု ဆိုသလို ပြောနေကြလေသည်။ ဒီတိုင်းသာမှန်ရင်တော့ ဒီရွာလေးမှာ ယခင်လိုပဲ ထိတ်လန့်စရာတခုခု ဖြစ်လာအုံးတော့မည်ကို တရွာလုံး စိုးတထိတ်ထိတ်ရှိနေကြလေသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုရင် ဒီအေးပုံ ဝိညာဉ်လိုက်ခံရပြီး မကြာမီပင် ရွာမှာ ထန်းတက်သော မှုံကြီး တယောက် ထန်းပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ တခုထူးခြားသည်က ဝိညဉ်လိုက်ခံရသော လူများက ဘာမှမဖြစ်ပေမဲ့ ရွာတွင်းရှိ ဒိပြင်တခြားတဦးကတော့ ရက် အနည်းငယ် အတွင်း အန္တရာယ်တခုမဟုတ် တခုနှင့်ကြုံရပြီး မကြာမီပင် သေဆုံးသွားတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ရွာမှာရှိနေသောသူများက ကြောက်ရွံ့လာပြီး ဒီအခါလည်း ဘယ်သူ့ အလှည့် ဖြစ်မလဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်များကြီးစိုးနေကြတော့သည်။

ဒီလိုကြို့ပင်ရွာသူ/သားတို့ အပူလုံးကြွ၍ မှိုင်းညို့နေသော အချိန်မှာပဲ ရွာပြင်ရှိ အရိပ်ကောင်းသော ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ အောက်တွင်ရှိသော ဇရပ်ငယ်လေးဆီကို ဗိုက်ကအလွန်ပူလျက် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ရှိသော ဖိုးသူတော်ကြီးတဦး ရောက်လာလေသည်။

ထိုဖိုးသူတော်၏ အသားအရေသည် ဝါဝင်းသောအဆင်း ရှိလေ သည်။ မျက်နှာသည်ကား ပြုံးရွှင်လျက် မြင်ရသူများအဖို့ ကြောက်လန့်တတ်သောစိတ်များ ကင်းဝေးစေလျက် ငြိမ်းအေး သော စိတ်များဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်သည်။

ပြောရရင်တော့ ထိုဖိုးသူတော်၏ အသွင်အပြင်သည် အားကိုးချင်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဇရပ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်လာပြီး အိတ်တွင်းမှ ဘူးသီးခြောက် ရေဗူးလေးကိုထုတ်၍ တငုံမျှသောက်လိုက်ပြီး အမောဖြေနေလေသည်။ ထို့နောက်လည်ပင်းမှ စိတ်ပုတီးကို ချွတ်၍ မျက်လုံးအစုံမှိတ်လျက် ဂုဏ်တော်ပွားနေလေသည်။ ပုတီးပတ်ရေများလာသည်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စိတ်သည်လည်း သမာဓိစွမ်းအားတို့နှင့် တထပ်တည်း ကျလျက်ရှိလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏နှာခေါင်းတွင်းသို့ နနွင်းမှုံနံ့နှင့် ထန်းရည်နံ့တို့ ရောပွမ်းဝင်လာသဖြင့် မဲနက်ထူထဲသော မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကိုတွန့်တက်သွားသည်အထိ ပင့်တင်လျက် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သမ်းလာပေသည်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရွာအဝင်စည်းရိုးနား၌ ဆံပင်ဖားလျားချထားသော မိန်းမတယောက်နှင့် ထန်းလှီးဓားကို ကိုင်ထားသော ယောက်ကျားတစ်ယောက်တို့သည် ဖိုးသူတော်ကြီးကို မီးကျီးခဲကဲ့သို့ ရဲရဲနီသောမျက်လုံးတို့နှင့် မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

"ဒီရွာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ လာရာလမ်းကို အခုချက်ချင်း ပြန်သွား သွား::::::::''

ဒီအခါမှာ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း အပြုံးမပျက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ငါလို အကျင့်စာရဏနဲ့ပြည့်စုံသူကို ဒင်းတို့လို ပရလောကသားတွေက အမိန့်ပေးရိုး ရရောလား စဉ်းစားပြီးပြောကြစမ်း ငါနှင်ရင် နင်တို့ ဒီရွာမှာမပြောနဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကတောင် ပျောက်ကွယ်သွားမယ်''

"ဟား:::: ဟား:::: ဟီး:::: ဟီး::: ဖိုးသူတော် မတောက်တခေါက်ကများ ဒီရွာက ငါတို့ပိုင်နက် နင်ရွာထဲတောင် ဝင်လို့ရလား စမ်းကြည့်စမ်း ဟား:::: ဟား:::: ဟား::::''

"တယ် မိစ္ဆာတွေ ငါကသနားလို့ ကောင်းကောင်း ပြောနေတာကို ငါ့ကိုနိုင်ဖို့မပြောနဲ့ ငါ့ကြေးစည်သံကိုပဲ နားထောင်ကြည့်ကြစမ်း''

ဖိုးသူတော်ကြီးက အိတ်တွင်းမှ ရွှေကြေးစည်လေးကို ထုတ်၍ တီးလိုက်သည့်အခါ ထိုမကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ နားများဆီမှ မဲနက်ညစ်ပုပ်သောသွေးများ ကျလာပြီး နားများကို လက်နှင့်အုပ်လျက် ပူလောင်စွာ အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

"အား:::::::: ပူလိုက်တာ နာလိုက်တာ တော်ပါတော့ ကြေးစည်ကိုမတီးပါနဲ့တော့ ''

" နင်တို့လို မိစ္ဆာတွေက လူဘုံဌာန လူ့အရပ်မှာ နေခွင့်မရှိဘူး ဒီရွာစည်းရိုးကနေ အခုဖယ်ကြစမ်း''

ဖိုးသူတော်ကြီးက လက်ဇှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် မီးနေသည် အေးပုံနှင့် ထန်းသမားမှုကြီးတို့၏ ဝိညဉ်များသည် ကြောက်ရွံ့ လျက် ကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကြို့ပင်ရွာလေးအတွင်းမှ ခမောက်ကလေး ဆောင်းလျက် နွားကျောင်းထွက်လာသော လူတယောက်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးရှိသော ဇရပ်အနီးကိုရောက်လာလေသည်။

"ဟော့ မောင်ရင် ခဏလာအုံးကွယ့်''

"အော် ဖိုးသူတော်ကြီး တပါးပါလား ကိစ္စရှိလို့လားဗျ ''

"အေးကွယ် မင်းနွားတွေကို ဟောဟိုက မြက်နုလေးတွေနား လွှတ်ထားပြီး မောင်ရင်ဒီကိုခဏလာပါအုံး''

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ''

နွားကျောင်းလာသော ထိုလူလည်း ဖိုးသူတော်ကြီးက ဖိတ်ခေါ် သဖြင့် ဇရပ်ပေါ်ကိုတက်လာလေသည်။

“ကဲ ထိုင်ကွာ မင်းမောလာတယ်မလား ရော့ ဒီထဲကရေကို သောက်ကြည့် မင်းအတွက်ထူးခြားစေရမယ် မောင်ဖိုးအေး''

"ဟာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျုပ်နံမည်ကိုတောင်သိနေပါလား အံ့ဩစရာပဲ''

"နံမည်လေး သိရုံနဲ့ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူးကွာ ဒါတွေက ကိုယ့်စိတ်ကိုလေ့ကျင့်ယူရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေပါ ''

နွားကျောင်းသား ဖိုးအေးလည်း ဖိုးသူတော်ကြီးကမ်းပေးသော ဗူးသီးခြောက်ကိုလှမ်းယူ၍ တငုံနှစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်သောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်ထွက်နေသော ချွေးများသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်သွားကာ အေးမြသော လန်းဆတ်မှု ရှိလာသလို အမျိုးအမည်မသိသော ခွန်အားတမျိုးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ သည့်နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ဖိုးအေးအားကြည့်၍ ကြို့ပင်ရွာတွင် လတ်တလောဖြစ်ပေါ်နေသည့် အကြောင်းအရာများနှင့် ပက်သက်၍ မေးမြန်းသောအခါတွင် ဖိုးအေးလည်း သူတို့ရွာနှင့် ပက်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို တလုံးမကျန် ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

"အဲ့ဒါပဲ ဖိုးသူတော်ကြီး ရွာမှာ ကိုယ်ဝန်သည်အေးပုံ သေပြီးတည်းက ခြောက်လိုက်တဲ့သရဲ ညဆိုလဲ ခွေးအူသံတွေကို ညံနေတာပဲ အခုလည်းမနေ့ညက ဘလေးနဲ့ သာရင်တို့ကို အဲ့ဒီသရဲမကလိုက်လို့ ရွာဦးကျောင်းထဲဝင်ပြေးမှ ဆက်မလိုက်တော့တာ... ရွာမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်အုံးမယ်မသိပါဘူးဗျာ''

"အင်း ရွာမှာက ရွာဦးကျောင်းရှိလို့တာ တော်သေးတယ် ပြောရမယ်''

"ဖိုးသူတော်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ?''

"ကဲ ဖိုးအေး ခုအချိန်မှာ ငါမင်းကိုအများကြီး ရှင်းပြလို့ မရသေးဘူး လောလောဆယ်ငါရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်နဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ် အဲ့တော့ မင်းနွားတွေလှန်ထားတာ ပြန်သိမ်းပြီး ငါနဲ့ရွာထဲပြန်လိုက်ခဲ့''

"ဟုတ်ကဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီး အဲ့ဆိုခဏစောင့်''

ဖိုးအေးလည်း နွားများကိုပြန်သိမ်းပြီး ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ရွာအတွင်းကို ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

*****

"ဘာ ဘာပြောတယ်ကွ''

"ဟုတ်တယ် ဘဦး အခုရွာထဲမှာ မင်းမိန်းမနဲ့ ပက်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေက မကြားချင်မှအဆုံးပဲ ပြီးတော့ သူတို့ ပြောနေကြတာ ရှိသေးတယ် ထန်းတက်သမား မှုံကြီး သေရတာလဲ မင်းမိန်းမရဲ့ ဝိညဉ်က ရွာကတဦးတယောက်ကို လိုက်လို့ သေရတာတဲ့''

"အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာကွာ မှုံကြီးသူ့ဟာသူ မူးမူးရူးရူး ထန်းရေသောက်ပြီး တက်လို့ လိမ့်ကျသေတာလေ သေသွားတဲ့ ငါ့မိန်းမအေးပုံနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ?''

"အဲ့ဒါတော့မသိဘူး ရွာထဲကလူတွေကတော့ အဲ့အတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ''

"ဒါသေသွားတဲ့ ငါ့မိန်းမကို သက်သက် အပြစ်ပုံချနေတာ တောက် ဘဦးအကြောင်းသိကြသေးတာပေါ့''

ဘဦးတယောက် ဝင်းရွှေတို့ညီအကို၏ ပြောစကားကြောင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားကာ ကောက်လှိုင်းစည်းများကို လှည်းပေါ်အမြန်တင်၍ ရွာတွင်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းသွားလေသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် လှည်းမှနွားနှစ်ကောင်ကိုဖြုတ်၍ တင်းကုပ်အတွင်း ထားပြီးသည်နှင့် သူ့မိန်းမနှင့်ပက်သက်သော အကြောင်းများကို သွားပုပ်လေလွင့် ပြောနေကြသော လူများကိုစာရင်းရှင်းရန် ရွာတွင်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာသူ ပျိုမေညိုမြတို့ စုစုရှိနေသောနေရာကို ဘဦးလှမ်းတွေ့သွားပြီး ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူ့မိန်းမအကြောင်းပြောတတ်သည်ကို တွေးမိသည်နှင့် ရွာလယ် မန်းကျည်းပင်ရိပ်အောက်ကို လျှောက်သွားလေသည်။

ဘဦးသူတို့ဆီလာနေသည်ကို ပန်းအိကတွေ့သွားပြီး..

"ဟဲ့ ညိုမြတို့နင်တို့ပြောနေတာကိုခဏရပ်အုံး ဟိုမှာကိုဘဦးကြီး ငါတို့ဆီ လာနေတယ်''

"အိုအေ. သူဟာသူ လာလာပေါ့ ငါတို့ပြောနေတာက အမှန်ဖြစ်နေတာပဲလေ ''

ဘဦးလည်း ညိုမြတို့အနားကိုရောက်သည်နှင့်..

"ဒီမှာ ညိုမြတို့ ပန်းအိတို့ နင်တို့ ငါ့မိန်းမအကြောင်းပြောနေကြတာလား?''

"အော် ကိုဘဦးရယ် ကျွန်မတို့မပြောလည်း ဒီကိစ္စက တရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်နေတာပဲလေ''

"အေး နင်တို့အဲ့လို အခြေအမြစ်မရှိတာတွေပြောနေရအောင် တော်တော်အားနေကြလား?''

"ကိုဘဦး ဒီရွာမှာရှိနေတဲ့လူတွေအကုန်လုံးက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့လူတွေချည်းပဲ အခုဟာက ရှင့်မိန်းမ အေးပုံကြောင့် ဘယ်သူမှတောင် အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်

မလုပ်ရဲကြတော့ဘူး နောက်ပြီး ရွာမှာဖြစ်နေတာတွေက ရှင်လဲ တွေ့နေကြားနေရတာပဲလေ''

"သွားစမ်းပါဟာ နင်တို့အဲ့လိုပြောနေရအောင် နင်တို့မှာ သက်သေရှိလို့လား''

"သက်သေရှိရင်ရော မောင်ရင်ယုံမှာလား?''

ဘဦးအသံလာရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဖိုးသူတော်ကြီး တဦး သူတို့ဆီ လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

"ဘယ်က ဖိုးသူတော်လဲ?''

"အခု မင်းတို့ရွာမှာကျရောက်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ရှင်းဖို့ရောက်လာတဲ့ ဖိုးသူတော်လို့သိထားပါ''

"လာပြန်ပြီနောက်တယောက် ခင်ဗျားတို့ ဒိထက်မက ကျုပ်မိန်းမရဲ့အကြောင်းကို သိက္ခာချနေကြမယ် ဆိုရင် ရှေ့လျှောက်ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့နော် ဒါပဲကျုပ်ပြောမယ်''

ဘဦးလည်း တရွာလုံးနှင့်တယောက်ဆိုသလိုဖြစ်သွားကာ ဘယ်သူ့ ပြောစကားမှအယုံအကြည်မရှိပဲ နေရာမှ ချာကနဲလှည့်ထွက်သွား လေသည်။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဘဦး၏ကျောပြင်အားကြည့်၍ လက်တွေ့မှ ယုံကြည်ချင်သူတွေသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ရသောအခါမှပင် လက်ခံတတ်လာနိုင်သည့်သဘောကို ကြိုတင်

သိထားသည့်အတွက် မည်သို့မျှ ပြန်လည်မပြောတော့ပဲ နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေလိုက်လေတော့သည်။

****

ည. ကြို့ပင်ရွာ၏ ညလက်တံကား နေ့ပူလို့ညချမ်း တပေါင်းလ သရမ်းဟူသော စာဆိုအတိုင်းပင် အရိုးကွဲမတတ် အေးလှသော တပေါင်းလ၏ မဲနက်အေးစက်နေသော ညဝတ်ရုံလွှာအောက်၌ အထီးထည်း အိပ်မောကျနေပြီ။ ကောင်းကင်ယံ၌ တခြမ်းပဲ့ လကွေးလေး၏ အလင်းရောင်နှင့် ဝန်းကျင်တခုကိုတော့ဖြင့် ခပ်ဝါးဝါးရေးရေးလေး မြင်နိုင်ပေသည်။

ဘဦး၏တဲအနီး၌ကား စိန်ပန်းညိုပင်ကြီးတွေ၏ မဲနက်ရှည်လျား၍ တွဲလောင်းကျနေသော နွယ်နှာမောင်းတို့ကား လေတိုက် လိုက်တိုင်း တအီအီအသံပြုလျက် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြ လေသည်။ ထိုအခိုက် နွားတင်းကုပ်ဘက်ဆီမှ ဘဦး၏ နွားနှစ်ကောင်သည် တစုံတခုကို တွေ့သည့်အလား တဘူးဘူး နှာမှုတ်လျက် မြေပြင်ကို ခွာနှင့် တဗျင်းဗျင်းယက်နေလေသည်။

ဘဦးလည်း နွားတင်းကုပ်ဘက်ဆီမှ အသံများကြောင့် သူ၏ နွားများဆီ မြွေပါးကင်းပါးများ ဝင်ရောက်နေသလားဟူသော အတွေးနှင့် ရေနံဆီမီးအိမ်လေးကို မီးစာမြှင့်တင်၍ အဆစ်ပိတ် ဝါးဒုတ်တခုကိုယူကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာလေသည်။

နွားတင်းကုပ်အနီးကိုရောက်သောအခါ အတွင်း၌ ဆံပင်ဖားလျား ချထားသော မိန်းမတယောက်၏ အရိပ်ကို ဝိုးတဝါး လရောင် အောက်၌ တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုအမျိုးသမီးဆီက ဝမ်းနည်းစွာ ငိုနေသော ရှိုက်သံတစွန်းတစကိုကြားလိုက်ရသည်။

ဘဦးလည်း ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကအမျိုးသမီးများ သူ၏ အိမ်ခြံဝိုင်းထဲရှိ နွားတင်းကုပ်အတွင်း လာငိုနေပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် ထိုမိန်းမအားလှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဟေ့ ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ ''

"အီး အစ် အစ် ဟင့် ဟင့် ''

"ဒီမှာ မေးနေတယ်လေ အဲ့ဒီမှာဘာလို့ လာငိုနေတာလဲလို့''

"အီး အစ် အစ် ဟင့် ကိုဘဦး ရှင်ကျွန်မကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား အီး ဟီးးးး ဟီးးးး''

"ဟင် မင်း မင်း အေးပုံ အေးပုံမလား?''

ဘဦးကိုကျောပေး၍ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ငိုနေသော မိန်းမသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လှည့်မလာပဲ လည်ပင်းကြီးသာ ဆုံလည် ကုလားထိုင်ကဲ့သို့ သူ့ရှေ့ကိုလှည့်လာသည့် အခါတွင် မျက်နှာ ကြီးကား မသတီချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လောက်များ တဖွားဖွားကျလျက် ပါးစပ်အတွင်းမှလျှာသည် သူမ၏ မျက်နှာ ဆီကိုယက်၍ ထိုလောက်များကိုစားနေပြီး အပုပ်ရည်များ တတောက်တောက်ကျနေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ ရသော ဘဦးတယောက် နှလုံးသွေးများရပ်မတန့် ဖြစ်သွားကာ ပျို့အန်ချင်စိတ်များပင်ဖြစ်နေမိတော့သည်။

သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခါစက ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့သော အေးပုံသည် အခုပြိတ္တာဘဝကိုရောက်ခါမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ဘဦးစိတ်မကောင်းလဲဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အေးပုံသရဲမ၏ မနှစ်မြို့စရာအသွင်အပြင်သည် ရုတ်တရက်ပျောက်သွားကာ သူမိန်းမအေးပုံ၏ အချိုးအဆစ် ကျလှ၍ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော အသွင်အပြင်ကိုဘဦး၏ မျက်လုံး ထဲ၌ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေရသည်။ အေးပုံသည် ဝိုးတဝါး လရောင်အောက်၌ အလှကြီးလှနေကာ သူမထံကို ဘဦးအား လာရန် လက်ကိုဆန့်တန်း၍ ခေါ်ငင်နေသောကြောင့် ဘဦး၏ အသိစိတ်တို့လည်း မိန်းမောတွေဝေသွားကာ ရေနံဆီမီးအိမ်နှင့် ဝါးဆစ်ဒုတ်အားလွှတ်ချ၍ အေးပုံဆီကို တပ်မက်သောစိတ်တို့နှင့် လှမ်းသွားလေတော့သည်။

အနီးကိုရောက်လေ အေးပုံသည်အပျိုစင်လေးတဦးကဲ့သို့ လရောင် အောက်၌ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလွန်းနေသည်ကို ဘဦး မျက်တောင်မခတ်တမ်း မိန်းမောငေးကြည့်ကာ အေးပုံ၏ ရင်ခွင် အတွင်းကိုရောက်ရန် လက်တကမ်းအလိုလောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ၏ အလယ်၌စူးရှ လင်းလက်သောအလင်းတန်းကြီးဖြစ်ပေါ်လာပြီး အေးပုံ၏ ဝိညာဉ်လည်း ကြောက်လန့်စွာအော်၍ လွင့်ထွက်သွားကာ ဘဦးလည်း နေရာတွင်ပင် မူးမေ့လဲကျသွားတော့လေသည်။

****

ရွာဦးကျောင်းပေါ်တွင်တော့ ဆရာတော်က ကုလားထိုင်ထက်တွင် ထိုင်နေပြီး ရွာတွင်အသက်အရွယ်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဘဒွေးက မနီးမဝေးရှိ သင့်လျော်ရာနေရာတွင် ဆရာတော်မိန့်ကြားမည့် စကားများကို ငံ့လင့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျောင်း၏ အတွင်းခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ဆရာတော်နှင့် ဘဒွေးတို့ဆီကို ချဉ်းကပ်လာသည့်အချိန်မှာပဲ ဆရာတော်က မိန့်လိုက်လေသည်။

"ဖိုးသူတော်ကြီး ဒကာဘဦးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ စိုးရိမ်ရလား?''

"တင်ပါ့ဘုရား မစိုးရိမ်ရပါဘူးဘုရား တပည့်တော်ရဲ့ ရွှေရောင်စက်ဝန်းအစွမ်းကြောင့် ခဏမူးမေ့လဲသွားတာပါ မကြာခင် သတိပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်''

ဒီအခါမှာ ဘဒွေးက ဖိုးသူတော်ကြီးအားကြည့်၍...

"ဒါဖြင့်ရင် မနေ့ညက ဘဦးသရဲခြောက်ခံရတဲ့အချိန်မှာ ဖိုးသူတော်ကြီး ရှိနေတာလား?''

"ဟုတ်တယ် ဘဒွေး ဒီတခါအေးပုံ ခေါ်မဲ့လူဟာ သူ့ယောက်ကျား ဘဦးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အာရုံထဲ ပေါ်လာလို့ ညဦးတည်းက ဘဦးတို့ခြံနားမှာ သွားစောင့် နေတာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သန်းခေါင်ချိန်မှာ အေးပုံဝိညဉ်

ရောက်လာပြီး ဘဦးကို အမျိုးမျိုးလှည့်စားပြီး ခေါ်မယ် လုပ်နေလို့ ကျုပ်ဝင်ဟန့်တားလိုက်တာပဲ''

ဖိုးသူတော်နှင့် ဘဒွေးတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေမှုကို ဆရာတော်က ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်ဖြင့် နားထောင်နေပြီး အရေးကြီးသောစကား တခွန်းကို မိန့်လိုက်လေသည်။

"အိမ်း ဒီမြေဖုတ်ဘီလူး ပြိတ္တာ တစ္ဆေ သရဲတို့ဆိုတာ ဒို့ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တည်းက ဝေသာလီပြည်မှာ အထင်အရှားရှိခဲ့တာ ဒါကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး က ရှင်အာနန္ဒါကို ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို ညဥ့်သုံးယံ ပတ်လုံး ရွတ်ဖတ်စေခဲ့လို့ ဝေသာလီ ပြည်သူ ပြည်သား တွေဟာ ဒီမကောင်းဆိုးဝါး အနှောင့်အယှက်တွေက ကင်းဝေးကြပြီး ချမ်းသာရာရကြတယ် ဒကာတို့''

"တင်ပါ့ဆရာတော်ဘုရား အဲ့ဒါကြောင့် ခု တပည့်တော်တို့ ရွာမှာဖြစ်နေတဲ့ အရေးတွေကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ မိန့်ပါအုံးဘုရား''

"အင်း ဒီကိစ္စကတော့ တရွာလုံးအရေးဆိုတော့ ဒကာဘဒွေးကပဲ ဦးဆောင်ပြီးဆောင်ရွက်လေကွယ်''

ဒီအခါတွင်ဖိုးသူတော်ကြီးက ဆရာတော်အား လျှောက်လိုက်လေ သည်။

"အရှင်ဘုရား ဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းမှာရှိတဲ့သံဃာတော် နှစ်ပါးနဲ့အတူ ရွာတွင်းကိုပတ်ပြီး ရတနပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ရင် ပိုပြီးထိရောက်ပါတယ်ဘုရား''

"အိမ်း ပရိတ်ရွတ်တာက ရတယ် သူတော် ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ဆန္ဒကရှိသေးတယ်''

"မှန်ပါ့ အဲ့ဒီအတွက်တော့ တပည့်တော်တာဝန်ထားပါ ဘုရား ''

ရွာလူကြီး ဘဒွေးက ဝင်ပြောလိုက်သည့် နောက်မှာတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဘဒွေးနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့အား ဆက်လက် လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်မိန့်မှာ လိုက်တော့ လေသည်။

****

ဘဦးလည်း ကောင်းစွာသတိရလာသောအခါတွင် အနား၌ ဖိုးသူတော်ကြီးကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

"အင်း ကျွတ် ကျွတ် ''

"မောင်ဘဦး သတိရပြီလား? "

"ကျုပ် ကျုပ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဖိုးသူတော်ကြီး အခုရော ဘယ်ရောက်နေတာလဲ?''

"ဒကာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကျောင်းကိုရောက်နေတာ အခုရော ကောင်းကောင်းသတိရပြီလား ဒကာဘဦး''

အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အိဒြေတို့နှင့် ဘဦးတို့ရှိရာကို ကြွလာလေသည်။ ဘဦးနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း အရိုအသေပြု၍ ကြမ်းပြင်၌ ဝပ်တွားနေကြလေသည်။

"ဒကာဘဦး ညကကြုံခဲ့ရတာတွေကိုသတိရရဲ့လား?''

ဆရာတော်ကြီးကမိန့်သဖြင့် ဘဦးက သူမနေ့ညကကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းများကို မျက်လုံးအိမ်တွင်း၌ ရုပ်ရှင်အနေးပြကွက်များ ပြသလိုကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်မြင်လာလေသည်။ ဒါဆိုရင် ဒီကြို့ပင်တရွာလုံးက ပြောနေသလိုပင် သူ့ဇနီးအေးပုံသည် ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်နေပြီး ရွာကိုနှောင့်ယှက်နေသည်မှာ မှန်ပေတော့သည်။ အေးပုံတယောက် ဒီရွာနှင့်ပက်သက်၍ ဘာကို

မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အခုလိုမျိုး နှောင့်ယှက်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ သူ့အနေနှင့် လုံးဝကိုနားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ဖိုးသူတော်ကြီးက ဘဦးတွေးနေသည်ကိုသိသွားပြီး အခုလိုပင် ပြောလိုက်လေသည်။

"မင်း ဇနီးက ဘာကိုမှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး သူ့ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ရွာမှာကံနိမ့်တဲ့လူတွေကို တစ္ဆေသရဲဘဝကို ခေါ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ ဒီတိုင်းသာဖြစ်နေမယ်ဆို ကြာရင် ရွာပျက်သွားနိုင်တယ် ဘဦး''

"ဒါ ဒါ ဒါဆိုရင် ညတုန်းက ကျုပ်ကိုခေါ်တာလား ဖိုးသူတော်ကြီး''

"အမှန်ပဲ''

ဘဦး ဖိုးသူတော်ကြီးဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့စကားများကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်မိတော့သည်။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် သူ့ဇနီးအေးပုံသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသော သရဲတဘက် အကြီးစားကြီး တကောင်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

****

နေဝင်ပြီဆိုတာနှင့် ရွာမှာရှိနေသော အိမ်များအားလုံးသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ချီးမြှင့်ထားသော ပရိတ်ကြိုးများကို အိမ်၏ပတ်လည်၌ ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြပြီး အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးဆောင်းပြီး သံဃာတော် နှစ်ပါးတို့သည် ညဦးပိုင်းထဲမှစ၍ ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွာတွင်း၌ တညလုံးနီးပါး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြတော့သည်။

ဖိုးသူတော်ကြီးအပါအဝင် ဘဒွေးဦးဆောင်သော ရွာကာလသား ၅ ယောက်တို့သည်လည်း သံဃာတော်တို့၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာ ကြလေသည်။ ရတနသုတ်ပရိတ်တော် တပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက သူ၏ရွှေကြေးစည်လေးကို တနောင်နောင် တီးခတ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာတွင်း၌ လေပြင်းများ ရုတ်တရက်ကျရောက် လာပြီး တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးများသည် ပုန်းအောင်း၍ မနေဝံ့ကြတော့ပဲ အပြင်ကို ထွက်လာကြလေသည်။ ခွေးများက လည်း မကောင်းဆိုးဝါးများကိုတွေ့သည့်အတွက် သည်းထန်စွာ အူနေကြတော့သည်။ ကြို့ပင်ရွာလေး၏ ညသည်ကား နာနာဘာဝတို့၏ အော်ညည်းသံများနှင့် ခွေးအူသံတို့ဖြင့် ငရဲ ပွတ်သည့်အလား ဆူညံနေတော့သည်။ ဒီလိုအသံများ ကြားနေ

ရပေမဲ့ သံဃာတော်တို့သည် ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပဲဆက်လက်ရွတ်ဖတ်မြဲ ရွတ်ဖတ်နေကြလေသည်။

"ပဏိဓာနတော ပဋ္ဌာယ......ဒသ ပါရမိယော....

ဒသ ဥပပါရမိယော....ဒသ ပရမတ္တပါရမိယောတိ....

သမတိ သ ပါရမိယော....."

"နောင်..ဝေ ဝေ နောင်..ဝေ.ဝေ"

"အူ..ဝူး..ဝူး..အု..အု"

"အား..ကြောက်ပါပြီ ဒီရွာမှာမနေတော့ပါဘူး ပရိတ်တွေ မရွတ်ပါနဲ့တော့ ကြေးစည်လည်းမတီးပါနဲ့တော့ အီး အစ် အစ် ဟီး ဟီး ဟီး အား ပူ..လိုက်.. တာ"

ကြို့ပင်ရွာလေးအတွင်း၌ ခွေးအူသံများနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အသည်းပျက်စရာ အော်ညည်းသံကြီးများကို အိမ်များအတွင်း၌ ရှိနေကြသောလူအားလုံး ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းကင်ဆီမှ မိုးခြိမ်းသံကြီးများကို ထစ်ချုန်းစွာ ကြားလိုက်ကြရပြီး အလွန်သည်းထန်သောမိုးကြီးသည် ကြို့ပင်ရွာလေးပေါ်သို့ သည်းထန်စွာရွာချလိုက်လေတော့သည်။

အိမ်များအတွင်း၌ ရှိနေကြသော လူများသည်လည်း ထရံပေါက်များကြားမှ ရွာလယ်လမ်းမထက်ဆီကို ချောင်းကြည့်နေကြစဉ်တွင် ရွာတွင်း၌ မဲမဲအရိပ်သဏ္ဌာန်များသည် သဲသဲလှုပ်မျှ

ရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်များကြား၌ မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင်လျက် ရွာအပြင်ဖက်ဆီကို သွေးပျက်စရာ အော်သံကြီးများနှင့် ထွက်ပြေးသွားကြပေမဲ့ တချို့သော အရိပ်များသည် အိမ်များဆီကို ပြေးကပ်လာကြသော်လည်း အိမ်များအနီး၌ အရောင်အဝါ လင်းလက်လျက်ရှိသော အိမ်စောင့်နတ်များက မောင်းထုတ်လိုက်သည်နှင့် ရွာအတွင်း၌ မကောင်းဆိုးဝါးများ တကောင်တမြီးမျှ မနေရဲကြတော့ပဲ ရွာအပြင် သချိုင်းထဲကို အကုန်ပြေးဝင်သွားကြလေတော့သည်။

မကြာမီပင် ကြို့ပင်ရွာလေးအတွင်း၌ အနိဋ္ဌာရုံအသံများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး သံဃာတော်တို့၏ ပရိတ်ရွတ်သံများနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်သံဟူသော ဣဋ္ဌာရုံအသံများသာ လွှမ်းမိုး၍ နေပေတော့သည်။

****

"အောက်..အီး..အီး...အွတ်''

အရုဏ်ဦး၏ ရွှေ့ပြေးရောင်နီဖျော့ဖျော့များသည် ကြို့ပင်ရွာလေး ပေါ်သို့ မှုန်ဝါးဝါးကျရောက်နေပေသည်။ မကြာမီ နေ၏ အလင်းစက်တို့၏ ပွင့်ဖက်မှုကို ရရှိပေတော့မည်။

အခုဆိုရင်တော့ဖြင့် အေးမြလန်းဆန်းနေသော လေပြေလေညင်း လေးများသည်လည်း တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက် ရှိပေတော့ သည်။ မုန်တိုင်းပြီးက လေပြေလာသည်ဆိုသကဲ့သို့ ကြို့ပင်ရွာ လေး၏ ခြောက်ခြားစရာ နေ့ရက်တို့သည် အဆုံးသတ်၍ သွားပေ တော့သည်။

အလင်းရောင် ကောင်းစွာရရှိသည်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည်သူ၏ ပြည့်ဖောင်းနေသော လွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်လျက် ရွာဦးကျောင်း ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာနေသည်။

ဘဦးအပါအဝင် ရွာကလသား အချို့သည်လှည်းပေါ်၌ ခြံထွက် သီးနှံများကို နွားလှည်းပေါ်တင်လျက် ဖိုးသူတော်ကြီးထွက်သွားရာ ရွာလယ်လမ်းမကြီးသို့ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာကြသည်။ ရှေ့တူရှုကို ကာလသားတဦးက လက်ညိုးညွှန်၍ ဘဦးကိုပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ကိုရင်ဘဦး ဟိုရှေ့မှာ ဖိုးသူတော်ကြီး''

"ဖိုးသူတော်ကြီး ဖိုးသူတော်ကြီး ခဏနေပါအုံးဗျို့''

ဦးသူတော်လည်းနောက်မှ လှမ်းခေါ်နေသောကြောင့် လှည့်ကြည့်သည့်အခါ ဘဦးတို့လူစု သူ့ဆီလာနေသဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

အနီးကိုရောက်လာသည်နှင့် ဘဦးက လှည်းပေါ်မှဆင်း၍ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

"ဦးသူတော် ရွာကနေပြန်တော့မလို့လား ကျုပ်တို့ရွာမှာ ပျော်သလောက်နေပါအုံးလား''

"ကိစ္စတွေကအားလုံးပြီးပြီလေ မောင်ဘဦးရဲ့ ကျုပ်မှာ ဒိပြင်တနေရာမှာ အခက်အခဲဖြစ်နေရင် ကူညီရမဲ့ ဝတ္တရားရှိသေးတယ် ''

"ဖိုးသူတော်ကြီးကို ကျုပ် မယုံမကြည်နဲ့ လေသံမာမာ ပြောခဲ့တာကိုတောက်းပန်ပါတယ် ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ''

"ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဘဦး ဒီရွာမှာရှိနေတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး ဘေးကင်းပြီဆို ကျုပ်ကျေနပ်ပါပြီ''

"တော်သေးတာပေါ့ ဆရာတော်နဲ့ ဦးသူတော်သာမကယ်ရင် ကျုပ်တို့တရွာလုံး ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ ရန်က ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခတွေရောက်လိုက်မလဲဗျာ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေဟာ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ခေါ်ယူခြင်းကို ခံရမဲ့ဘေးကနေ ကင်းဝေးခဲ့ရတော့ ကျုပ်ဝမ်းသာမိတယ်''

"စိတ်ချပါ မောင်ဘဦးတို့ရွာမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူး ''

"အဲ့ဒီအတွက် ဖိုးသူတော်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဩော်ဒါနဲ့ ဒီမှာဖိုးသူတော်ကြီးကို လက်ဆောင်ပေးပါရစေ''

ဘဦးကနွားလှည်းပေါ်က သစ်သီးများကို ချ၍ ဖိုးသူတော်ကြီးကို ပေးလိုက်သောအခါ သယ်ရခက်သော ငှက်ပျောခိုင်များ၊ သစ်သီးခြင်းများကို မယူတော့ပဲ ပန်းသီးလေး လေးငါးလုံးနှင့် သြဇာသီးသုံးလေးလုံးသာယူ၍ သူ၏ ဖောင်းအိနေသော လွယ်အိတ်ကြီးတွင်းကိုထည့်၍ အားလုံးကိုနှုတ်ဆတ်ကာ ရွာတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာသွားပေတော့သည်။

ဘဦးတို့လည်း တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားသော ဖိုးသူတော်ကြီးအားကြည့်၍ မည်သည့်ပိုင်ဆိုင်မှုမှမရှိ အများဒုက္ခရောက်နေသောအခါ အမြဲတမ်းကူညီဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်သော ဖိုးသူတော်ကြီးကိုကြည့်၍ လေးစားအားကျမိတော့လေသည်။

အခုဆိုရင်ဖြင့် ကြို့ပင်ရွာလေး........

****